

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094932208/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

har skimtet ved en guist, der uventet slog ud af din sjæl. Se, nu vokser stjænen til en ildsø – et minut, en mil, så er vi ved målet.

Min fører: I aften går vore to første kræfter en stor forestilling, og siden er der tvungen gæsteoptreden af dine kammerater oppe fra jorden. Dér kommer den første foreviser, følg ham med andagt og bryd ikke dit hoved med, hvad du ikke forstår.

En skraldemand: I bøtter og tønder, i spande og kar samler til dynge jeg alskens affald; alt, hvad der sygner og falder slægt til jorden, alt, hvad der mugner, visner og rådner, og alt, hvad der var der da det blev til, alt, hvad henvejres som røg ud i luften og dunster bort til ingens glæde, alt, hvad der tabes af slatte hænder, alt det kludekram, laser og pjalter, som livets tommebuk river af mennesket, alt, hvad nedens skruestik klemmer ud af ham, alt, hvad elendigheds hvastandede igle suger ham ud for, alt, hvad den matte liderligheds glæsejede øgle graver bort af hans sjæl med sin klamme mund, – det skraber jeg sammen og fylder op i bøtter og tønder, i spande og kar.

Her er et oksehoved med gråd, galdetårer, gamle jomfruers, som i kirken varmede deres tynde blod ved synet af unges glæde over bibelens bud, og som græd for deres kanarifugl, da de kom hjem. Og afmægtige digteres hjælpeløse tårer – umuligt at bestige den svimlende fjældvæg, hvor poesien vinkte strålende på toppen; umuligt at svinge sig på de lamme vinger op til begejstringens højsvævende solskyer; umuligt at røkke den sælsomme sten, hvorunder mægtige ideer, endnu kun i grønne spirer venter på en digterhånd for at skyde op i lyset og udfolde sig med brusende pragt mod solen, umuligt kun stampen i jorden, forbandelser og tårer! Her er tændeskærende atris risende gråd, deres, som er lukket ude i mørket, som i frøysende utilmodighed stirrer med røde øjne ind gennem de strålende vinduer, ind i palasset, hvor livet bugner med nok til alle; kun de får intet, som udenfor er født, og de skal de udenfor, hylende, for nogle er født til at være derude, skønt inde er plads til alle, og deres tårer, beskere end gabbe, sviert som nækler på deres kinder. Ti den, som intet har, ham skal endog fratages håbet, og ham skal gives bevidstheden om, at han intet får. Her er forlorne sønners tårer, ikke deres, som græd omvendelshens forløsende gråd, men deres, som græd